

“De internationale bestsellerserie”

Cees de Koning

Leo Wouters en de Onsterfelijken!

Leo Wouters en de Onsterfelijken!

Hoofdstuk 1.

Het onopvallende meisje genoot van de nog koude wind die binnen een paar weken verdreven zal worden door warmere winden uit het zuiden van Europa. Anastasia Ivanov zat graag op een van de bankjes aan het immens grote Onafhankelijkheidsplein van de Wit-Russische hoofdstad. Ook al bezat ze een voor Oost-Europese begrippen groot en zeer luxe appartement aan een zijstraat van een van de grootste en indrukwekkendste pleinen van Europa, ze kon uitermate genieten van de historische gebouwen, de altijd aanwezige toeristen die de tientallen gebouwen uit de tijd van Stalin soms met open monden stonden aan te gapen, en de koude lucht die in de wintermaanden uit de toendra's van Siberië richting Minsk werden geblazen. Soms zat ze er vijf minuten, soms een half uur, soms ook veel langer, maar als er op een gegeven moment een tweede persoon op haar bankje kwam zitten, dan verdween ze. Ze wilde haar plek, haar vrijheid daar op een bankje, niet delen met iemand anders. Terwijl het langzaam begon te schemeren en de laatste toeristen plaats begonnen te maken voor de rust en de lokale inwoners van Minsk, nam het onopvallende meisje een diepe laatste ademhaling van de koude lucht en liep ze terug naar haar eigen woning, op nog geen 5 minuten lopen van haar bankje.

Terry Hagemeyer was behoorlijk chagrijnig toen hij op het hoofdbureau van de Politie Hilversum aankwam. Hij had verdomd slecht geslapen, iets wat hem heel zelden overkwam. De eerste dagen als hoofdinspecteur vielen niet mee, sterker nog, als hij eerlijk was viel het hem behoorlijk tegen. Als inspecteur zat hij nog midden in de actie, midden in de operationele taken; als hoofdinspecteur gaf hij weliswaar leiding aan

operationele werkzaamheden die uitgevoerd moesten worden en al afgesloten waren, maar hij was er geen direct onderdeel van. De eerste week waren zijn uren vooral verdeeld tussen het plannen en controleren van reguliere politietaken, vergaderingen, verbazend veel vergaderingen met agenten van de recherche over lopende zaken, met het Openbaar Ministerie, met zijn collega hoofdinspecteurs, allemaal over mogelijke voortgangen in allerlei verschillende zaken en taken. Diep in zijn hart was dit niet wat hij graag wilde. Het salaris was mooi, het zelf bepalen van de werktijden was ook niet verkeerd, maar de hele dag binnen zitten op kantoor met links en rechts vaak dodelijk saaie vergaderingen moest niet lang meer gaan duren; als dit zijn voorportaal voor de rest van zijn carrière zal zijn dan moest hij er de komende weken en maanden maar eens goed over nadenken.

De eerste dag weer naar school voelde voor Leo alsof iemand een grote zware rots op zijn buik had neergelegd. Hij moest wel weer naar school, dat wilde hij zelf ook, voor zichzelf vooral, maar al bij aankomst op het grote schoolplein had Leo het gevoel dat iedereen hem aankeek alsof hij zojuist uit de hemel was afgezakt en even een kijkje kwam nemen hoe simpele stervelingen de invulling van een gewone dag vormgaven. De school had hem alle tijd en vrijheid gegeven om zelf te bepalen wanneer en hoe hij weer in de lessen wilde starten; hij kon ook alleen maar naar school komen voor een gesprek met een specialist in ontwikkelingsperspectief, hij kon beslissen om een dag gewoon thuis te blijven tussendoor als hij dit nodig dacht te hebben, of hij kon proberen om gewoon mee te draaien in de dagelijkse klassen. Ook voor de leraren op school was deze periode een moeilijke. Hoe ga je om met een 15-jarige jongen die binnen een paar maanden niet alleen zijn ouders maar ook zijn beste vriend heeft verloren?

Onwetend van het feit dat de oprichtster van de Organisatie al terug was op Amerikaans grondgebied, begon Carlo Torres zijn zoektocht bij het Sonesta Maho Beach Resort aan Maho Beach, uitkijkend over de prachtige blauwe Caribische zee. Fluitend en met zijn handen in zijn zakken als een echte toerist, liep hij de lobby van het hotel binnen en

nam hij plaats op een vrije stoel die een perfect uitzicht bood op de liften en traphuizen waar de bezoekers en toeristen uit vandaan moesten komen als ze verder het hotel wilden verkennen, of het hotel wilde verlaten op weg naar de zee of gewoon een stukje wandelen. Carlo wist dondersgoed dat het een grote gok was en dat hij hier ook goed mogelijk zijn kostbare tijd zat te verdoen, maar een echte andere optie zag hij momenteel even niet. De tijd op zijn horloge gaf 16.00 uur in de middag aan, hij besloot om te blijven zitten waar hij zat tot maximaal 19.00 uur. Als Patty, of een van haar aanhangers, zich tot die tijd niet had laten zien ging hij een volgend hotel opzoeken en daar zijn geluk beproeven. Dit kon wel eens een heel lange middag en avond gaan worden.

Toch wel bezorgd keek tante Marieke naar haar nichtje. Ze was er trots op hoe de beide kinderen zich de afgelopen weken hadden opgesteld, maar aan het gezicht van Carla kon ze duidelijk zien dat ze een zware last op haar schouders met zich meedroeg. Moederlijk ging ze naast haar nichtje zitten en nam ze een van de handen van het meisje in haar eigen hand. “Zeg Carla, wat denk je ervan als je eens een paar dagen lekker op vakantie kan gaan, even weg uit deze omgeving. Het zal je goed doen, misschien wil je vriendin Lisa wel mee?” Carla keek haar tante een moment aan, “heb ik ook aan zitten denken tante Marieke. Ik heb tenslotte 3 weken vrij en voor Lisa is het hoogseizoen in het restaurant ook net voorbij, maar ik weet niet of het een goed idee is om Leo alleen te laten”. Een bemoedigende glimlach gleed over het gezicht van de volwassen vrouw, “wij zijn er toch liever, je ome Gerard en ik gaan nergens heen de komende weken, denk er maar eens over na. Het zal je goed doen om even met leuke en plezierige dingen bezig te zijn voordat je weer terug naar het normale leven en je opleiding moet”. Sinds ze een klein meisje was dacht Carla heel snel na over de voor- en nadelen van een te nemen beslissing, zo ook in deze situatie. “Ik weet het niet hoor tante, misschien op zich wel een goed idee, maar echt ruim in de financiële middelen zit ik nu ook weer niet en een weekje Texel is nu niet waar ik zin in heb”.

Arnold Koch was tijdens de reis terug van Amsterdam naar Wenen opvallend zwijgzaam. Al bijna een jaar nu was hij bezig met een speciaal project, een project wat hem persoonlijk tot nu toe honderden miljoenen Euro's had gekost en dagen zo niet weken aan gedachten had gevuld. Hij was nu 63 jaar oud, schathemeltje rijk, hij kon over de beste medicijnen beschikken, 's werelds meest capabele doctoren stonden indien nodig 24 uur per dag voor hem ter beschikking, en toch zou hij binnen de komende 30 tot 35 jaar komen te overlijden, net als de eerste de beste bouwvakker of slager. Maar er brandde een klein minuscuul lampje, niet eens zichtbaar met het blote oog, het kleine lampje van onsterfelijkheid. Voor die reden en voor die reden alleen had hij elf maanden geleden een halve etalage van een van de verdiepingen in het hoofdkantoor compleet later leeghalen en daarna laten inrichten met de meest moderne en complexe apparatuur die er maar te vinden waren op het gebied van levensverlenging en cel specialisatie. De wetenschappers en doctoren die hier onder zware geheimhouding aan het werk waren, werkten maar naar een uiteindelijk doel en rapporteerde alleen maar aan hun teamleader en natuurlijk aan de baas zelf. Hun opdracht was kort en duidelijk; vind een manier hoe onsterfelijkheid van een mens kan worden gerealiseerd. Om het team te leiden had hij zich verzekerd van de diensten van professor doctor Tanya Berg. Deze kleine maar uitermate intelligente vrouw was een van de leidende krachten ter wereld op het gebied van levenscyclussen. Arnold Koch had zijn chauffeur, na te zijn teruggekeerd in zijn geliefde Wenen, direct opdracht gegeven om door te rijden naar het hoofdkantoor van zijn ondernemingen in het centrum van de Oostenrijkse hoofdstad. Normale werktijden waren voor de ondernemer maar een relatief iets, als hij de behoefte voelde om te gaan werken of om face-to-face met een medewerker te spreken over een lopend project, ging hij aan de slag, wat voor tijd het in de dag of nacht ook was. Het lichtgevende klokje in de Maybach gaf iets voor twee uur in de nacht aan; de snelweg waar de dure Mercedes overheen gleed was zo goed als uitgestorven. "Bel je Tanya even Petra, zeg maar dat we met een kwartier daar zijn". Zijn secretaresse wist niet beter dan dat haar baas er aparte werktijden op na hield, wat soms wel tot vervelende

toestanden in de privélevens van de mensen om hem heen kon zorgen. Ze had gehoopt om rustig een avondje thuis te kunnen doorbrengen, maar zag die hoop bij terugkomst uit Amsterdam al direct worden weggenomen toen Arnold Koch zijn chauffeur de opdracht gaf om naar kantoor te rijden. Nadat ze de kleine Amerikaanse wetenschapster op de hoogte had gesteld van de aankomsttijd van hun beider werkgever, maakte ze zich zo comfortabel mogelijk in de leren stoelen van de auto en sloot voor een korte powernap haar beide ogen.

Alison Graham was aan het begin van de week 35 jaar jong geworden. Gevierd had ze haar verjaardag niet, dat deed ze al jaren niet meer, maar voor zichzelf had ze op die dag een soort van vast ritueel om haar geboortedag toch niet helemaal voorbij te laten gaan zonder enige aandacht. Ze ging vroeg lunchen in een van haar favoriete restaurants in Amsterdam, daarna ging ze terug naar huis. Onderweg nam ze bij een bekende slijterij een goede en voor deze gelegenheid speciale fles Schotse whisky mee, kroop thuis weer heerlijk onder de lakens en keek de rest van de dag naar een aantal van haar favoriete films, waarbij Braveheart elk jaar weer om de een of andere reden voorbijkwam. Tussendoor genoot ze van de whisky en zo nu een dan een lekker tussendoortje om te eten en om zo lang mogelijk nuchter te blijven. Meestal werd die grens zo rond de tijd van 18.00 uur in de avond doorbroken en viel ze in blokken diep in slaap. De van oorsprong geboren Schotse was 35 jaar geleden geboren in het kleine plaatsje Annat, gelegen op de zuidoostelijke oevers van Loch Torridon in Ross en Cromarty in de Schotse Hooglanden, niet ver van Achnasheen. Net als haar beide broers, haar ouders en haar grootouders, ging ze daar naar de plaatselijke basisschool. Haar vader was als directeur van de enige school in het plaatsje een belangrijk man met veel aanzien, en stond lokaal en in de wijde omtrek vooral bekend als iemand met een gloeiend hekel aan alles wat maar rook naar Engeland. Haar moeder was als verpleegster werkzaam in een ziekenhuis en had behalve haar werk en haar 3 kinderen weinig op met de wereld en gedachtegangen van haar man. De beide jongens en het meisje groeiden op in een omgeving waar Gaelisch zo veel als mogelijk de voertaal was en waar de Schotse

onafhankelijkheid als het grootste goed en doel werd gezien. Ergens rond haar 14^e of 15^e verjaardag, niemand kon vertellen wanneer precies en hoe deze tot ontwikkeling waren gekomen, al hielpen de woorden en waarden van haar vader natuurlijk niet, veranderde het leuke en spontane meisje uit de Schotse Hooglanden in een puber met radicale Schotse onafhankelijke gedachten. Ze werd een trouwe volgeling van de Scottish National Party, de SNP, en haar leider Alex McSell. Op de dag nadat ze haar 18^e verjaardag had mogen vieren, kocht ze een enkeltje met de bus naar Glasgow en zou nooit meer terugkeren naar het kleine dorpje aan Loch Torridon. Heel sporadisch bleef ze nog wel in contact met haar ouders en haar beide broers, maar in de loop van de jaren daarna werd het contact steeds minder, vooral omdat haar vader inmiddels was overleden en de rest van het gezin zijn en haar plannen voor een onafhankelijk Schotland diep in hun hart niet wilde of konden steunen. Nadat de SNP en hun leider in 2013 de verkiezingen met een kleine meerderheid verloren, stapte Alex McSell op als partijleider en nam de jonge vrouw uit Annat zwaar teleurgesteld in haar landgenoten en de politiek de benen naar een totaal andere carrière. Ruim 2 jaar werkte Alison Graham daarna in het ruige uitgaansleven van de Schotse hoofdstad. Ze vond het afgrijselijk maar de rekeningen moesten betaald worden en teruggaan naar haar geboortegrond was absoluut geen optie. Nadat ze op een rustige avond aan de praat raakte met een gedachtegenoot die de naam van Gordon MacBaren droeg, besloot ze haar horecaleven eindelijk voorbij te zeggen en de zaak van Schotse onafhankelijkheid vanuit Nederland, waar een groep radicalen rond deze man een soort van hoofdkwartier in Amsterdam had opgericht, te volgen en zwoer ze om pas weer terug naar haar geliefde Schotland te keren als de onafhankelijkheid een feit was. Ze kreeg een soort van militair-achtige opleiding, ze leerde veel over de geschiedenis van haar eigen land, en ze kreeg een klein appartementje midden in de hoofdstad van haar nieuwe woon en leefomgeving.

Hoofdagent Erik Jacobs stond net in de rij voor de koffiemachine toen zijn chef deze morgen voorbij liep en hem in het voorbij lopen vroeg of alles in gereedheid was voor het bezoek van de familie Wouters later in de middag. Vergaderruimte is geregeld Terry, ik heb de vergaderruimte hier op de rechercheafdeling geboekt en wat we aan informatie kunnen delen met de familie, uitgeprint en op je bureau gelegd". Terry Hagemeyer vertraagde even zijn pas om antwoord te kunnen geven, "Mooi, dank je Erik, deze morgen zit ik in een vergadering met de Burgemeester maar als alles meezit ben ik ruim voordat ze komen wel klaar en kunnen we eerst samen doornemen waar we precies staan en wat we nog kunnen doen". Erik Jacobs knikte tevreden terwijl hij een kopje in de koffiemachine plaatste en het knopje waar met lichtgevende letters Espresso stond afgebeeld indrukte. "Duidelijk Terry, prima. Ik ga dan de komende uren weer met mijn neus in de boeken". Erik Jacobs was een paar weken nu druk bezig met de opleiding tot Master of Criminal Investigation, een 2-jarige opleiding die hem door Terry was aangeboden om in de toekomst een echt vakbekwame rechercheur te worden met als specialisatie anti-terreur. Hij had van zijn hoofdinspecteur de ruimte gekregen om deze opleiding tijdens gewone kantoortijden te volgen, waarbij hij was vrijgesteld van wisseldiensten en operationele taken, maar wel met het uitdrukkelijke verzoek om Terry te assisteren met uitzonderlijke werkzaamheden, zoals vandaag met het bezoek van de familie Wouters.

Het eerste uur vermaakte Carlo Torres zich nog prima al zittende op de stoel in de lobby van het hotel. Zo nu en dan liep hij naar de bar voor een koud biertje of een verfrissende cola en genoot hij van het kijken naar vooral de vrouwelijke toeristen die soms in weinig verhullende kleding voorbij kwamen paraderen. Het tweede uurtje begon hij zich al enigszins te vervelen, het was tenslotte de bedoeling dat hij scherp en oplettend bleef, maar na het nuttigen van 4 biertjes begon dit toch duidelijk af te nemen. Nu het derde uur naderde en er nog geen enkel zicht was op het zien van Patty of een van haar lakeien, begon hij sterk te twijfelen of deze manier van zoeken eigenlijk wel de juiste beslissing was geweest. Het eiland bezat 207 hotels en andere accommodaties, en alhoewel Patty het

grootste deel van deze verblijven zal mijden als de pest, bleven er genoeg hotels of andere verblijfplaatsen over waar ze wel kon zijn ingeschreven. Eigenlijk had hij maar een keus om er zeker van te zijn dat ze niet in het hotel verblijf waar hij nu aan het posten was, en dat was iets wat hij liever niet deed, maar veel keus was er niet meer. Enigszins wat stijfjes van het te lang zitten, stond Carlo op en liep naar de receptie. Een jong uitziend meisje, die hij van tevoren al had uitgekozen om als vraagbak te dienen, was druk in de weer met het inschrijven van een hotelgast en keek de Amerikaan met haar grootste glimlach aan toen hij aan de beurt was. "Welkom in het Sonesta Maho Beach Resort Mijnheer, wat kan ik voor u doen?" Soms is een beetje slijmen de beste manier dacht Carlo, "Hallo Sandy", kon hij van haar naamplaatje aflezen, "ik ben op zoek naar een oude vriendin van mij die hier in jullie hotel zou moeten verblijven, mag ik je vragen om in jullie boekingsstelsel te kijken welke kamer zij heeft, dan loop ik er even naar toe". De grote glimlach van het meisje bleef, het antwoord van haar liet niet veel ruimte voor enige vorm van twijfel over, "sorry Mijnheer, wij mogen geen namen uitgeven van gasten. Ik kan wel kijken of uw vriendin hier verblijft en haar kamer bellen als u wilt?" Dit was niet het antwoord waar Carlo op gehoopt had, wel het antwoord die hij verwacht had, "nee, dank je, dan is de verrassing weg. Ik wacht hier nog wel even in de lobby, ze zal zo wel naar beneden komen". Nog steeds haar gezicht in een rimpelloze glimlach houdend knikte ze vriendelijk en ging haar blik alweer naar de volgende gast die zich achter Carlo had opgesteld.

Vol met smaak begon de man in het Wit aan zijn vaste ochtendmaaltijd; een grote kom met yoghurt, rozijnen, noten en een flinke eetlepel met chocoladesaus. Dit deed hij al meer dan 25 jaar, elke ochtend, geen dag uitgezonderd. Tijdens het eten scrolde hij door zijn telefoon en de berichten en belletjes die hij gisteravond en in de nacht had ontvangen. "Niet belangrijk, kan wel wachten, moet ik vandaag even doen", tot hij een gemiste oproep van een buitenlands-nummer in zijn display zag, een nummer beginnende met 00-375... Een glimlach verscheen op zijn gezicht en deed hem kort terugdenken aan de vorige dag. Natuurlijk had hij de volle lading van die klootzak van een Edward Brown gekregen in

verband met het laten vermoorden van de verkeerde jongen in Nederland. Het schuim stond op die malloot zijn gezicht. Hijzelf kon maar met moeite een schaterlach verbergen terwijl zijn CEO tekeering en hem bedreigde met verbanning en het laten ontslaan uit zijn functie binnen de Organisatie. Echt onder de indruk van de triade was de man in het Wit niet, daarvoor had hij veel te veel een gloeiende hekel aan Edward Brown. Patty zelf had zich tot nu toe stil gehouden over zijn vergissing. Misschien kwam dit nog, misschien ook niet, maar zelfs al zou ze hierop terugkomen, hij kon haar inmiddels goed genoeg om te weten dat ze meer in zijn hoek zou staan, een fout in hun wereld is nu eenmaal menselijk, zelfs al ging dit ten koste van een ander mensenleven.

“Maak je nu maar niet druk over de kosten van je vakantie Carla, ik heb er al met ome Gerard over gesproken en hij is het met mij eens, wij betalen je vakantie. Waar zou je graag heen willen?” Dolgelukkig viel Carla om de nek van haar tante. In een normale situatie had ze dit cadeau nooit aangenomen, ze was een onafhankelijke vrouw en ze kon zelf wel voor haar vakantie betalen, maar nu in deze periode en in deze tijd wilde ze deze handreiking niet weigeren; haar tante had gewoon gelijk, het zou goed zijn om even in een andere omgeving te zijn, een omgeving waar even geen zorgen zouden zijn, alleen plezier en leuke momenten. “Nou, Lisa en ik hebben het wel eens over Rome gehad. Ik zal haar vanmiddag eens bellen en vragen of ze hier ook iets voor voelt. Waar is ome Gerard eigenlijk, ik wil hem natuurlijk ook bedanken”. Lachend en een tikje opgelucht dat haar nichtje hun presentje niet weigerde, wees ze naar zolder waar haar man tijdelijk zijn kantoortje had betrokken, “die is met zijn Schotse hobby bezig op zolder. Vergeet je niet dat we straks om 14.00 op het Politiebureau in Hilversum worden verwacht Carla, ik wil eigenlijk voor die tijd nog wel even een broodje gegeten hebben”.

Hoofdstuk 2.

De oude Ford Focus van Gerard Wouters vond het bepaald niet fijn dat er 4 passagiers vandaag op zijn twee stoelen en achterbank moesten plaats nemen. Het starten ging nog prima, maar het optrekken van het oude beestje was een duidelijk hoorbare moeizame operatie. Als de Focus eenmaal in zijn tweede versnelling kon worden gezet liep de motor als in zijn beste jaren, de eerste honderd meters echter in de eerste versnelling daarentegen waren op zijn zachts gezegd sinds een paar maanden nu een moeilijk verhaal; als een oud paard dat eerst wat opwarming nodig heeft om tot een mooie galop te komen. Voor een langere tijd waren Marieke en Gerard Wouters al aan het kijken naar een nieuwe of andere auto, maar tot daden was het tot nu toe niet gekomen. Financieel was het geen probleem, ze konden het gewoon niet eens worden wat voor opvolger er voor de trouwe Ford moest komen. Gerard Wouters dacht serieus na over een elektrische auto, zijn vrouw vond dit nog veel te vroeg en gaf sterk de voorkeur aan een auto op gas. “Ik ben erg benieuwd waarom inspecteur Hagemeyer ons vroeg om vandaag naar het bureau te komen, zou er nieuws zijn?” Gerard Wouters keek verwachtingsvol naar zijn vrouw, alsof zij al op de hoogte was waarom het viertal naar het hoofdbureau van de Politie was ontboden, “we zullen het wel merken zo meteen schat, als er echt spectaculair nieuws zou zijn had hij dit al laten weten aan ons denk ik”. Het was druk op de toegangswegen naar het centrum van Hilversum. De stad was in ontwikkeling en op vele plaatsen werd er gebouwd. Ook de Politie ging binnenkort verhuizen. Het nieuwe hoofdbureau van Politie was nu nog vol in ontwikkeling en zou volgend jaar worden opgeleverd. Het zal het nieuwe tehuis worden voor het districtskantoor Gooi en Vechtstreek inclusief het basisteam Hilversum-Wijdemeren, de gemeenschappelijke meldkamer Midden-Nederland en het Interregionaal Coördinatie Centrum voor de veiligheidsregio's Flevoland & Gooi en Vechtstreek. Voor nu moesten de Wouters nog naar het oude bureau waar het parkeren van voertuigen net zo een grote uitdaging was als in andere

grote steden in Nederland, dit tot groot ongenoegen van Gerard Wouters die al moeite had om te parkeren in een compleet lege parkeergarage.

De Schotse partner van Alison Graham kwam uit een heel ander milieu en achtergrond. Bain Ross was 51 jaar geleden geboren in een welgestelde familie uit het oude hard van de Schotse hoofdstad. De familie Ross was eigenaar van een middelgrote-keten van supermarkten in Schotland en Wales, en de kleine Ross was als eerste zoon van Patrick Ross en Andrea Davidson voorbestemd om de scepter binnen het familiebedrijf met de tijd over te nemen. Helaas besliste het lot anders. De eerste jaren na zijn geboorte leek de kleine Bain een normaal kind, niets anders dan de andere kinderen in de buurt, behalve dan zijn bijna vuurrode haar die hij had mogen erven van zijn opa en vader die met zo een precies eenzelfde kapsel door het leven moesten stappen. Nadat de jongeman op 12-jarige leeftijd voor de eerste keer met de lange arm van de wet te maken had gehad omdat hij tijdens een vechtpartij iemand met een hamer op zijn hoofd had geslagen, ging het daarna van kwaad naar erger. Vanwege de invloed van zijn welgestelde en beroemde familie kon hij na deze eerste overtreding nog weggomen met een flinke financiële schikking, maar toen hij binnen een jaar opnieuw werd gearresteerd vanwege een poging tot een inbraak in een fabriek voor het fabriceren van beeldbuizen, was het ook voor de familie Ross niet meer mogelijk om hun zoon van een gevangenisstraf te ontzien en ging de jongeman voor 2 jaar achter slot en grendel. Als zijn ouders ook maar voor een seconde hadden gedacht of misschien wel gehoopt dat deze straf zou helpen om hun zoon op het rechte pad te krijgen stond hun nog een vervelende verrassing te wachten, het werd alleen maar erger. Binnen 2 maanden na zijn vrijlating stond Bain Ross opnieuw voor een Schotse Rechter, ditmaal omdat hij tijdens een drinkmiddag met een aantal vrienden een andere jongen tijdens een woordenwisseling had neergestoken. Ten einde raad, en tegen beter weten in, gingen Pa en Ma Ross ermee akkoord dat hun spruit naar een opvoedingskliniek voor moeilijk opvoedbare kinderen werd gestuurd waar hij verplicht 12 maanden aan een stevig programma van vroeg opstaan, veel sporten, nog veel meer gesprekken met psychologen en psychiaters, en vooral op

tijd naar bed, werd opgevoed. Het was allemaal nutteloos en weggegooid geld. De pas 15-jarige jongen mocht na afloop van de 12 maanden weer thuis komen wonen, ging voor een maand naar een normale school en leek zijn leven enigszins weer op de rails te hebben toen het wederom fout ging. Een man die per ongeluk op een drukke straat iets te hard tegen de inmiddels gespierde en voor zijn leeftijd lange jongen aanliep, werd zo hard een aantal malen tegen zijn hoofd geslagen dat hij hier voor de rest van zijn leven last van zal blijven houden. Bain Ross werd opnieuw gearresteerd en verdween wederom achter de muren van gevangenis HMP Inverness. Tijdens deze derde veroordeling kwam hij in contact met een andere, veel oudere veroordeelde genaamd Gordon MacBaren die hem voor de rest van zijn tijd binnen de gevangenis onder zijn vleugels nam. Wat er precies in het hoofd van hun zoon en enige kind tijdens zijn laatste gevangenschap veranderde kwamen Patrick en Andrea Ross nooit te weten; nadat hij wegens goed gedrag de gevangenis mocht verlaten regelde Gordon MacBaren een ticket en een klein appartementje voor hun zoon en verhuisde hij naar Amsterdam om de Schotse onafhankelijkheid, waar zover als zijn ouders wisten hij nooit ook maar enige interesse in had getoond, vanuit daar actief te ondersteunen. Onverwachts en bij totale verrassing kreeg hij vandaag al vroeg in de morgen een telefoontje van zijn mentor en leermeester Gordon MacBaren; Bain Ross werd verzocht om een jonge Ajax-voetballer te volgen en vooral veilig te houden. De opdracht was hem ook per e-mail doorgestuurd met verdere details en specifieke opdrachtgegevens. Een verzoek van Gordon MacBaren schoof je niet zomaar opzij of stelde je zelfs vragen bij, deze volgde je op zonder opmerkingen.

“Hallo, welkom mijnheer Wouters, en u natuurlijk ook mevrouw Wouters. Dag Leo, hoi Carla, ik hoop dat jullie weer een beetje in rustige vaarwater terecht zijn gekomen?” Als een voortreffelijke gastheer wees Terry Hagemeyer waar zijn 4 gasten hun jassen konden ophangen en liep voor hen uit naar een middelgrote vergaderruimte. “Ga maar ergens zitten, er staan genoeg stoelen. Kan ik jullie iets te drinken laten brengen, koffie, thee, frisdrank misschien?” “Ik lust wel een bakje koffie eerlijk

gezegd inspecteur Hagemeyer, jij misschien ook Marieke?” Gerard Wouters ging gewoontegetrouw op een van de stoelen aan het hoofd van de tafel zitten. Carla en Leo namen plaats aan zijn linkerzijde, zijn vrouw aan de andere kant. “Nee, dank u inspecteur, voor mij even niets. Jullie misschien iets van cola ofzo jongens?” Carla wilde wel een kopje thee, Leo twijfelde even maar besloot toch om niets te nemen. “Prima, ik haal even mijn assistent, hoofdagent Jacobs die er ook bij komt zitten, de koffie en thee en dan ben ik zo weer terug”.

Het immens grote Hoofdkantoor van Koch Industries lag als een soort van vooruitgeschoven pion aan een lange straat waar de grond door het bouwen en uitbreiden van meerdere andere hoofdkantoren zo goed als onbetaalbaar was geworden. De RZB Group had hier zijn Oostenrijkse hoofdvestiging, de Strabag Group was iets meer dan een jaar geleden in een prachtig nieuw kantoor betrokken en nog geen maand geleden waren ook de bankiers van de Oostenrijkse Raiffeisenbank International in de straat komen werken. Een bonte verzameling van ondernemingen die miljarden dollars, euro's en ponden omzetten en waar 24 uur per dag en 365 dagen in het jaar auto's in- en uitkwamen rijden. Duizenden werknemers lieten hun werkgever nog meer geld omzetten en waar de lichten en computers nooit werden gedoofd. Nadat de Maybach het kleine maar moderne bewakingsgebouw was gepasseerd, reed de chauffeur via een ondergrondse parkeergarage direct naar de lift die alleen maar toegankelijk was voor de voorzitter van de gehele groep, Arnold Koch zelf. De lift had verschillende beveiligingssystemen waaronder een vingerafdrukverificatie, een biometrische functie en een kleine camera die constant werden gemonitord door een flink beveiligingsteam. Vanuit de centrale bewakingsruimte bezaten zij de technische mogelijkheid om de lift op elk gewenst moment stil te zetten en indien nodig volkomen af te sluiten voor inkomende of uitgaande bewegingen. Voor de 4 personen die nu in de lift stonden en op weg waren naar boven; de baas zelf, zijn secretaresse en 2 lijfwachten, was deze manier van reizen niets nieuws, al bleef het elke keer weer een belevenis om de 61 verdiepingen die het hoofdgebouw telde, met 10 meter per seconde af te kunnen leggen.

Edward Brown keek vanaf de stoep naar het Regus gebouw aan One Liberty Plaza. Het 54-verdieping tellende gebouw van veel staal en nog veel meer glas viel vooral op door zijn moderne buitenkant. Het was door zijn bouw en de zon die precies in zijn gezicht scheen lastig om van buiten in te schatten welke verdieping de Organisatie had gehuurd, maar met een beetje rekenkunst en inschatting dacht Edward Brown te weten waar de juiste verdieping zich bevond. Zonder het door te hebben stopte een echte Organisatievoertuig precies achter de CEO en Patty, vergezeld door 2 beren van lijfwachten, stapten uit en gingen gedrieën naast Edward op de stoep staan. Pas toen de Oprichtster van de Organisatie bijna tegen hem aan stond leek hij het door te hebben, "Wat vind je ervan Patty, ziet er mooi uit toch?" De oprichtster van de Organisatie keek automatisch ook omhoog naar de plek waar ook Edward Brown heen leek te kijken, "voor mij is een kantoor een kantoor Edward, ga je mee naar binnen of blijf je hier nog liever even staan?" Voordat hij antwoord kon geven was de vrouw al richting de hoofdingang van het gebouw aan het lopen, gevolgd door haar beide lijfwachten die Edward Brown geen blik waardig gunden.

Na het vierde hotel en nog een paar biertjes was Carlo Torres het meer dan zat. Patty of zelfs maar een van haar vertrouwelingen waren in geen velden of wegen te bekennen, hij moest dus simpelweg een andere manier vinden om uit te vinden waar de vrouw uit kon hangen op het Eiland. Genietend van de warme avondlucht en enigszins lichtelijk onder de invloed van een biertje of twee te veel, liep hij terug naar zijn eigen hotel en besloot daar om de fitnessruimte eens met een bezoek te vereren. De beste en simpelste ideeën kwamen tenslotte voor hem naar boven als hij stevig bezig was met enkele gewichten. Na iets minder dan een uur en al badend in het zweet wist hij inderdaad wat de makkelijkste manier zou zijn om zijn doelwit opnieuw te vinden. "Eerst douchen en dan een computer vinden met een internetverbinding" mompelde hij binnensmonds.

“Nou”, zei Gerard Wouters tegen eigenlijk niemand in het bijzonder, “dat was ook een waste of time”. Veel nieuws, of eigenlijk helemaal niets, had het bezoek van de familie Wouters aan het Politiebureau niet opgeleverd. De hoofdinspecteur had iets verteld over de achtergrond en de moord op de beide overleden voormalige agenten en hun waarschijnlijke moordenaar; de familie kreeg uitstelsel over de grote mate van waarschijnlijkheid waarom de Politie ervan uitging dat deze moordenaar ook degene was die Carla en Leo het leven had gered door zijn auto tegen die van de beide voormalige agenten aan te rijden; hoofdagent Erik Jacobs had geprobeerd om uit te leggen waarom de Politie op het moment en gezien de huidige status van de onderzoeken ervan uitging dat er een soort van overkoepelende Organisatie achter de aanslagen op hun moeder en vader leek te zitten, maar helaas kon de Politie in verdere details niet ingaan. Ze kregen wat meer achtergrond over de Russische man die door Carla was doodgeschoten, heel kort en zonder conclusie of mogelijke dader gingen de hoofdinspecteur en hoofdagent in op het doodschieten van Maarten, en tenslotte waren de beide agenten kort ingegaan op de logische vraag van Gerard Wouters waarom dan eigenlijk deze aanslagen op zijn familie hadden plaatsgevonden. Het korte maar onduidelijke antwoord op deze vraag van de beide wetsdienaars was eenduidig, “daar zijn we nog niet achter maar we hopen op zeer korte termijn hierover met een antwoord te komen”, kon niemand binnen de familie ook maar enigszins volgen. “Ik begrijp er helemaal niets van”, zei Carla terwijl Gerard Wouters zijn Ford Focus bijna tegen een van achterop aankomende Politiewagen aanreed. “Ik bedoel, ik snap heel goed dat de Politie geen duidelijkheid kan geven over een of andere vage Organisatie die verantwoordelijk kan zijn voor de moord op onze ouders terwijl ze zelf nog niet weten of dit ook daadwerkelijk zo is, maar ze hebben toch tijd genoeg al gehad om dit uit te zoeken. Bovendien snap ik nog minder waarom deze vreselijke mensen iets te maken zouden hebben met onze vader en moeder?” Het was tante Marieke die de gevallen stilte na de opmerkingen van haar nichtje verbrak, “ik weet het ook niet liefje. We kunnen alleen maar zelf goed blijven opletten en de Politie op de hoogte houden als we iets

verdachts zien of horen of als er iets niet goed voelt". Hoofdinspecteur Hagemeyer had vlak tegen het einde van de vergadering nog wel toegezegd om een PIT-auto elke dienst minimaal een maal, en als de tijd en de planning het toelieten mogelijk zelfs tweemaal, langs het huis van Carla en Leo laten rijden om eventuele kwaadwillende af te schrikken. Deze handreiking kwam vooral uit de koker van Terry Hagemeyer en diende speciaal om de beide kinderen het idee te geven zich veilig in hun eigen huis te kunnen voelen.

Terry Hagemeyer voelde zich moe. Alsof hij een citroen was die langzaam maar zeker leeg geperst werd. Nadat de familie Wouters het bureau weer hadden verlaten zat hij toch met een heel stuk van een onvoldaan gevoel. Jaren geleden was hij Politieagent geworden om andere mensen te kunnen helpen, om de maatschappij zo veilig mogelijk proberen te houden. Hij kon zich daarom ook goed voorstellen dat de familie het gevoel moest hebben zich enigszins in de steek gelaten te voelen door diezelfde Politie. Als burger vertrouw je er terecht op dat de Politie je veilig houdt en je beschermt als er een ernstige vorm van gevaar dreigt, "to Protect and to Serve" om maar het Amerikaanse model aan te wijzen. Terry was het met Gerard Wouters eens dat dit het primaire doel is van de Nederlandse Politie, en daar waren ze in het geval van de familie Wouters gewoon te kort in geschoten. Deelbewust had hij het telefoontje van de mogelijke Engelssprekende moordenaar buiten het gesprek met de familie Wouters gehouden. In eerste instantie wilde hij dit wel op tafel leggen, maar na hier eens goed over nagedacht te hebben en het er kort met hoofdagent Jacobs over gehad te hebben, besloten ze beide om dit onderwerp niet ter sprake te brengen. Het zou voor de familie op het moment van spreken geen meerwaarde vormen en het kon in het verdere verloop van het onderzoek zelfs een storende werking veroorzaken. Terwijl hij met zijn voeten op het bureau nog over het bezoek nadacht, zag Terry vanuit zijn ooghoeken zijn assistent met een laptop in zijn hand het kleine kantoor naderen. "Terry, heb je een moment, ik heb iets gevonden waar je even naar moet kijken".